

- 2) Czy zasada niedyskryminacji zawarta w klauzuli 4 porozumienia ramowego stoi na przeszkodzie przepisowi prawa wewnętrznego, jak ten wynikający z art. 485 ust. 1 decreto legislativo nr 297 z dnia 16.4.1994 r., który stanowi, że celem ustalenia stażu służby w momencie przyznania etatu na mocy umowy zawartej na czas nieokreślony, w całości zalicza się nie więcej niż cztery lata świadczenia służby na czas określony, podczas gdy zaliczenie dalszych lat służby redukuje się o jedną trzecią, w celach prawnych, i o dwie trzecie, w celach ekonomicznych, przez wzgląd na brak, w związku ze świadczeniem pracy na czas określony, początkowej, obiektywnej weryfikacji profesjonalizmu, poprzez konkurs publiczny, z którego uzyskano wynik pozytywny?
- 3) Czy zasada niedyskryminacji zawarta w klauzuli 4 porozumienia ramowego stoi na przeszkodzie przepisowi prawa wewnętrznego, jak ten wynikający z art. 485 ust. 1 decreto legislativo nr 297 z dnia 16.4.1994 r., który stanowi, że celem ustalenia stażu służby w momencie przyznania etatu na mocy umowy zawartej na czas nieokreślony, w całości zalicza się nie więcej niż cztery lata świadczenia służby na czas określony, podczas gdy zaliczenie dalszych lat służby redukuje się o jedną trzecią, w celach prawnych, i o dwie trzecie, w celach ekonomicznych, przez wzgląd na cel zapobiegania wystąpieniu odwrotnej dyskryminacji na szkodę pracowników etatowych zatrudnionych w następstwie zwyciężenia w konkursie publicznym?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di L'Aquila
(Włochy) w dniu 7 sierpnia 2017 r. – Gabriele Di Girolamo/Ministero della Giustizia**

(Sprawa C-472/17)

(2017/C 347/19)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Giudice di pace di L'Aquila

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gabriele Di Girolamo

Strona pozwana: Ministero della Giustizia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy działalność służbowa skarżącego sędziego pokoju wchodzi w zakres pojęcia „pracownika zatrudnionego na czas określony” na podstawie art. 1 ust. 3 i art. 7 dyrektywy 2003/88 ⁽¹⁾ w związku z klauzulą 2 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, wdrożonego dyrektywą 1999/70 ⁽²⁾ oraz art. 31 ust. 2 karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 2) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy sędzia zwyczajny lub sędzia zawodowy może być uważany za pracownika zatrudnionego na czas nieokreślony porównywalnie z „sędzią pokoju” będącym pracownikiem zatrudnionym na czas określony do celów stosowania klauzuli 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, wdrożonego dyrektywą 1999/70?
- 3) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy różnice w procedurze stałego zatrudnienia sędziów zwyczajnych w stosunku do ustawowej procedury naboru stosowanej do zatrudnienia na czas określony sędziów pokoju stanowi powód o charakterze obiektywnym w rozumieniu klauzuli 4 pkt 1 lub 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, wdrożonego dyrektywą 1999/70, w celu uzasadnienia braku stosowania – przez „żywe prawo” Corte della Cassazione (sądu kasacyjnego), izby połączone, w wyroku nr 13721/2017 oraz Consiglio di Stato (rady stanu) w opinii z dnia 8 kwietnia 2017 r. nr 464/2017 – do sędziów pokoju, jak w wypadku skarżącego będącego pracownikiem zatrudnionym na czas określony, na tych samych warunkach pracy stosowanych do porównywalnych sędziów zwyczajnych zatrudnionych na czas nieokreślony; a także, w celu uzasadnienia braku stosowania środków zapobiegawczych oraz sankcji przeciwko stanowiącemu nadużycie stosowaniu umów na czas określony, w tym klauzuli 5 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, wdrożonego dyrektywą 1999/70 oraz wewnętrznego przepisu transponującego w art. 5 ust. 4a decreto legislativo nr 368/2001? Należy wskazać, że brak jest fundamentalnej zasady wewnętrznego porządku prawnego lub normy konstytucyjnej, które mogłyby uzasadnić dyskryminację w odniesieniu do warunków pracy oraz bezwzględny zakaz przekształcenia w stosunek pracy na czas nieokreślony w wypadku sędziów pokoju, także w świetle poprzedniego przepisu krajowego (art. 1 ustawy nr 217/1974), który przewidywał już zrównanie warunków pracy oraz stabilizację kolejnych stosunków pracy na czas określony sędziów honorowych.

4) W każdym wypadku, czy w sytuacji takiej jak będąca przedmiotem sprawy, z art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz z unijnoprawnym pojęciem niezawisłego i bezstronnego sędziego sprzeczne jest działanie sędziego pokoju, który, zainteresowany określonym rozwiązaniem sporu na korzyść strony skarżącej, która jako wyłączną pracę sprawuje identyczne funkcje sędownicze, może zastąpić sędziego właściwego na podstawie ustawy z powodu odmowy przez najwyższy organ sądownictwa krajowego – Corte di Cassazione, izby połączone – zapewnienia skutecznej ochrony dochodzonych praw, zobowiązując w ten sposób sędziego właściwego na podstawie ustawy do stwierdzenia braku swojej właściwości do uznania dochodzonego prawa, mimo że sporne prawo – jak wynagrodzenie za urlop w postępowaniu głównym – ma podstawę w prawie pierwotnym i prawie wtórnym Unii Europejskiej w sytuacji bezpośredniego wertykalnego stosowania przepisów „wspólnotowych” wobec państwa? Na wypadek, gdyby Trybunał stwierdził naruszenie art. 47 karty, wnosi się ponadto o wskazanie środków krajowych w celu uniknięcia, aby naruszenie przepisu pierwotnego prawa Unii prowadziło także do bezwzględnej odmowy ochrony praw podstawowych chronionych przez prawo Unii w niniejszej sprawie.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca porozumienia ramowego w sprawie umów na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC (Dz.U. L 175, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus (Estonia) w dniu 8 sierpnia 2017 r. – AS Viking Motors, OÜ TKM Beauty Eesti, AS TKM King, Kaubamaja AS, Selver AS/Tallinna linn, Maksu- ja Tolliamet

(Sprawa C-475/17)

(2017/C 347/20)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Riigikohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AS Viking Motors, OÜ TKM Beauty Eesti, AS TKM King, Kaubamaja AS, Selver AS

Strona pozwana: Tallinna linn, Maksu- ja Tolliamet

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 401 dyrektywy 2006/112/WE ⁽¹⁾ Rady należy interpretować w ten sposób, że jest z nim niezgodny podatek krajowy, który jest powszechnie stosowany i ustalany proporcjonalnie do ceny, jednakże zgodnie z właściwymi przepisami jest pobierany wyłącznie na etapie sprzedaży towaru lub usługi na rzecz konsumenta, w związku z czym definitywne obciążenie podatkowe spoczywa na ostatecznie na konsumencie, oraz powoduje zagrożenie dla funkcjonowania wspólnego systemu VAT i zakłóca konkurencję?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 4 sierpnia 2017 r. – Pelham GmbH, Moses Pelham, Martin Haas/Ralf Hütter, Florian Schneider-Esleben

(Sprawa C-476/17)

(2017/C 347/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof